

[Finansministeren.]

kunne tages med, da det vilde føre alt for vidt og vilde faa for vidtrækkende Konsekvenser.

I § 4 foreslaas det, at Renten fra 1. Januar 1934 og indtil videre nedsættes til 4 pCt. p. a., og at det solidariske Ansvar, der paa hviler Sønderjydske Hypoteklaanefonds Laan-tagere, ophæves, ligesom Risikoudligningsfonden ophæves.

I § 5 foreslaas det at nedsætte et Udvalg, bestaaende af 3 Medlemmer, hvoraf det ene Medlem skal være landbrugskyndigt. Udvalgets Opgave skal være at lede Administrationen af denne Lov og træffe Afgørelse i en Række Tilfælde. Endvidere skal Udvalget søge etableret et mere intimt Samarbejde mellem de forskellige Institutioner, der forvalter Statsmidler, herunder ogsaa Statens Jordlovsudvalg og Jordfordelingskommissionen.

Udvalget bemyndiges endvidere til at indrømme Henstand med Betaling af Ydelser af de i § 1 nævnte Laan, hidrørende fra Aarene 1931, 1932 og 1933.

Lovforslaget her tager væsentligt Sigte paa Landbrugserhvervet, men da Laanekassen ogsaa har ydet Laan til andre, foreslaas Renten for disse Laan nedsat til 4 pCt. Gennem Laanekassens Bestyrelse vil man dernæst undersøge, om der maatte være Anledning til i særlige Tilfælde at yde visse Rentelempelser efter de i Lovforslaget fastsatte Regler, og her tænkes særlig paa Laan, der er ydet til Haandværkere i de sønderjyske Landsdele.

Udgiften ved dette Forslag samt ved et Forslag, som Landbrugsministeren vil fremsætte, anslaas at ville udgøre ca. 12 Mill. Kr., og i § 7 foreslaas det at skaffe disse Midler til Veje ved Udstedelse af rentebærende Statsobligationer.

For at hjælpe Befolkningen i Sønderjylland vil man yderligere søge iværksat forskellige offentlige Arbejder, bl. a. Vej-arbejder, Grundforbedringsarbejder, Opførelse af en Kaserne i Tønder og betydelige Bygningsarbejder ved Statshospitalet i Sønderborg.

Jeg skal tillade mig at anbefale Forslaget til velvillig Behandling i dette høje Ting.

Endvidere skal jeg tillade mig at fremsætte *Forslag til Lov om Ændringer i Vilkårene for Statens Udlaan*. I 1931 blev der vedtaget en Lov, hvorefter Finansministeren fik Bemyndigelse til at nedsætte Renten for de Laan, der var ydet direkte af Statskassen eller af de paa Statsregnskabets Status opførte Fonds, dog ikke lavere end til

4½ pCt. p. a. I Lovens § 2 er det fastsat, at Renten af de af de nævnte Fonds og Institutioner udlaante Midler ikke kan sættes lavere end den effektive Rente af de til Midlernes Tilvejebringelse optagne Laan.

Det Forslag, som jeg har den Ære at fremsætte, bygger paa de samme Linier som Loven af 1931, dog at Ordet „direkte“ udgaar af § 1, saaledes at man ogsaa vil blive i Stand til at nedsætte Renten paa de Laan, der er ydet gennem Jordfonden. Man foreslaar her, at Renten ikke kan sættes lavere end 4¼ pCt. p. a., og opretholder Bestemmelsen i § 2 om, at Renten ikke kan sættes lavere end den, Staten maa betale for Tilvejebringelsen af Midlerne.

Jeg er klar over, at det fra mange Sider vil blive sagt, at en Nedsættelse fra 4½ til 4¼ pCt. ikke betyder ret meget, og at man i en Tid som denne, hvor Kravet om Rentenedsættelse er saa stærkt, burde gaa til en langt stærkere Nedsættelse af Renten. Det beror paa denne høje Rigsdag, om man skal gaa videre, end Regeringen her foreslaar, og om man skal ophæve den Bestemmelse i § 2, hvorefter Renten ikke kan sættes lavere end den effektive Rente, som Staten maa betale af de til Midlernes Tilvejebringelse optagne Laan. Der er jo nemlig den store Forskel paa Staten som Udlaaner og Banker og Sparekasser som Udlaaner, at de sidste kan fastsætte deres Udlaaansrente i Forhold til Indlaansrenten, og de er selv Herre over, hvor stor denne Indlaansrente skal være. Staten derimod er ikke Herre over, hvor stor Indlaansrenten skal være, idet det jo ikke, naar vi skal have Penge til Raadighed, nytter, at vi siger til Laangiverne: Vi vil kun give 3 eller 3½ pCt. — saaledes som Banker og Sparekasser kan sige; nej, vi maa forhandle os til Rette med de Folk, som vil udlaane Pengene, og det sidste Statslaan, som var et af de mest fordelagtige, Staten har opnaaet i lange Tider, bød jo paa en for Staten effektiv Rente af 4,38 pCt. Naar vi alligevel gaar til at foreslaa, at man kan nedsætte Renten til 4¼ pCt., er det, fordi Staten ogsaa har enkelte andre Midler til Raadighed end dem, der skaffes til Veje ved Optagelse af Laan. Men hvis Rigsdagen mener, at Befolkningen i Almindelighed maa være med til at betale, for at de Folk, der i Forvejen har opnaaet ret fordelagtige Laan af Staten, kan faa en yderligere Bevilling, ja, saa maa Rigsdagen træffe Afgørelse herom; jeg har ikke ment at turde gaa saa vidt og har ikke turdet stille Forslag om en yderligere Rentenedsættelse.

Endelig har jeg den Ære at fremsætte